

[Helle Degn]

handler altså ikke om at søge ekstrem marginalpolitisk tilslutning, og det var heller ikke det, der var basis for denne regering. Den kan ikke løse sine problemer på den måde, som man åbenbart nu vil til at gå i gang med.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg skal gerne indrømme, at jeg har forsøgt at beherske mig hele dagen med hensyn til at gå op og komme med korte bemærkninger. Men selv min tolerancetærskel har altså en grænse, og derfor undskyld, at jeg tager ordet.

Men nu har jeg hørt fru Helle Degns bemærkninger og indlæg, og jeg har hørt dem næsten enslydende ved utrolig mange andre lejligheder. Jeg kan dem stort set udenad, og de gør ikke længere meget indtryk på Det Radikale Venstres medlemmer i dette Ting.

Når fru Helle Degn bruger det udtryk, at regeringen overhovedet ikke på noget tidspunkt og i nogen af alle de dokumenter osv., der er fremlagt, har vist bevægelighed, så er vi nået til den type argumentation, hvor jeg må trække på skulderen, for det bidrager ikke til at løse noget. Der skal i øvrigt to parter til at nå et resultat, og jeg har gentagne gange efterlyst det konstruktive medspil, bl.a. fra fru Helle Degn. Vi når ikke ret langt ved at afsynge de samme bemærkninger i den ene sag efter den anden. Det er beklageligt.

I øvrigt kan jeg bekræfte, at regeringen blev dannet med det formål at formidle det brede samarbejde, og det arbejder regeringen på målbevidst, stædigt og tålmodigt, og vi venter på, at andre forstår at tage imod den fremstrakte hånd.

(Kort bemærkning).

Helle Degn (S):

Jeg beklager kun, at fru Marianne Jelved og Det Radikale Venstre åbenbart er gået fuldstændig i baglås i dansk politik og er nødt til at udsende den ene plan efter den anden, som stort set er nøjagtige fotokopier af budgetredigørelsen, hver gang man optager nye forhandlinger med nye parter.

Når man lægger forslag frem, er det igen hvidbogen. Vi har i flere måneder siddet og forhandlet med undervisningsministeren, om vi kunne få flyttet rundt på fordelingen af ressour-

cerne fra passive til aktive ydelser, men ministeren er overhovedet ikke til at komme i dialog med. Derfor tror jeg, der er nogle andre, der skulle se at gribe fat i de håndtag, der skal drejes på, bl.a. fru Marianne Jelveds radikale parti.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg vil gerne lige knytte et par bemærkninger til arbejdsministerens, om jeg så må sige besvarelse af tre punkter over for SF, og heraf er det i øvrigt kun ét spørgsmål, jeg vil tage fat i i den forbindelse, nemlig overarbejdet.

Jeg kan godt forstå, at ministeren siger fra over for, at der laves et afspadseringsforslag herinde, med henvisning til, at det er et rent overenskomstanliggende. Det har vi hørt før. Vi agter at tage diskussionen om det op igen på et senere tidspunkt.

Men så må jeg spørge, hvis vi skal holde os til, at det er overenskomsspørgsmål, vil arbejdsministeren så sammen med ikke mindst undervisningsministeren tage initiativ til, at den del, der hedder finansministeren, som er overenskomstpart for det offentlige område, tager det med i sine overvejelser ved de næste overenskomstforhandlinger?

For det er jo sådan, at der ikke mindst inden for undervisningsministerens område er et overarbejde, som siger spar to til alt andet, og som har medført, at ministeren i øvrigt på visse områder selv har måttet gribe ind over for det, der er foregået, fordi det har været helt ude i hampen, som det hedder på nudansk.

Det vil jeg altså opfordre til. Vil man ikke være med til det her, må man bestemt arbejde for at få afskaffet alt det overarbejde, der er i ens egen sektor, for det kan ikke være rimeligt, at det skal få lov til at fortsætte sådan. Det er jo helt meningsløst, det slider folk op, og det skal da heller ikke være arbejde det hele, selv om vi gerne vil have folk i arbejde.

Det andet, jeg vil sige, er, at jeg gerne vil appellere til – jeg nævner det her, hvis nogen senere skulle læse referatet af denne debat – at man kigger i en betænkning, som hedder »Kommunerne og Erhvervspolitikken«. Det er en betænkning fra det af indenrigsministeren nedsatte udvalg om kommunerne og erhvervspolitik; betænkningens nummer er 1153, og den er udgivet i december 1988.

Sagen er, at på disse områder, altså med hensyn til, hvad kommunerne må og ikke må, er vi